

ទំនុកដំកើង៥២-៥៥

ជំពូក ៥២

ឆាបឆា បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ-បុរសលើងខ្លាំង

កណ្តុគម្ពីរទំនុកដំកើងជំពូក៥២-៥៥ ជាចង្កោមបទទំនាយមួយទៀត ទាយពីបុគ្គលដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ជននោះមានឈ្មោះថា បុរសមេចាប។ ក្នុងគ្រាមហាទុក្ខ បុគ្គលនោះគ្រប់គ្រងសកលលោកទាំងមូល ដោយប្រើអំណាចផ្តាច់ការ ព្រមទាំងគ្រប់គ្រងសាសន៍អីស្រាអែល។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានបន្ទូលពីបុគ្គលនេះ ពេលទ្រង់បង្រៀននៅលើភ្នំដើមអូលីវ។ ហោរាដានីយ៉ែល និងសាវ័កប៉ូល បានមានប្រសាសន៍ពីបុគ្គលនោះដែរ។

គម្ពីរទំនុកដំកើងបួនជំពូកនេះ សុទ្ធតែជាសេចក្តីបង្រៀន។ សេចក្តីបង្រៀននោះ ជាសេចក្តីពិតដែលត្រូវកើតឡើងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ នៅក្នុងគ្រាអនាគត។ បច្ចុប្បន្ន មានគេបង្ហាត់បង្រៀនពីគ្រាអនាគតយ៉ាងផុសផុល ប៉ុន្តែ ភាគច្រើនមិនមានមូលដ្ឋានត្រឹមត្រូវ តាំងលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គម្ពីរទំនុកដំកើងបួនជំពូកនេះ បរិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវពីបុរសមេចាប ដែលព្រះគម្ពីរហៅថា អាទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

បទទំនុកដំកើងជំពូក៥២ ជាទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ លើកសម្រាប់មេរោងនៅ

វេលាដែលដូអេក ជាសាសន៍អេដម មកទូលស្តេចសូលថា ដរាបបានចូលទៅក្នុងផ្ទះ អំបីម៉ាលេក។ មានមនុស្សជាច្រើន ងើបឡើងក្បែរនឹងព្រះបាទដរាប។ អ្នកដែលក្បែរ ទ្រង់ទាំងអម្បាលមាណ សុទ្ធតែជាជនដែលធ្លាប់ធ្វើជាមិត្តសម្លាញ់យ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ព្រម ទាំងជាអ្នកទទួលស័ក្តិសម្បជ័យមុខមាត់ពីស្តេចអង្គនេះផ្ទាល់ផង។ ជំពូក៥២ បរិយាយ ពីបុគ្គលម្នាក់ឈ្មោះដូអេក ងើបឡើងក្បែរព្រះបាទដរាប។ ជំពូកនេះ ជាបទទំនាយ ទាយពីបុគ្គលទាំងនឹងព្រះត្រីស្ន។

**ឱមនុស្សខ្លាំងពូកែអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្លួនពីអំពើអាក្រក់
ដូច្នេះ សេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះស្ថិតស្ថេរនៅជាដរាប (ទំនុកជំរើង
៥២:១)។**

បុគ្គលទាំងនឹងព្រះត្រីស្ន ជាជនដែលអ្នកពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ផ្ទុយពីបុគ្គល ទាំងនឹងព្រះត្រីស្ន នៅពេលព្រះបាទដរាបភ្ញាក់ដឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ស្តេចអង្គនេះ មិននិយាយស្តីអ្វីទេ ពីព្រោះនៅក្នុងចិត្តលោកដឹងថា លោកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាល់ នឹងព្រះជាម្ចាស់។ ចំណែកមនុស្សលោកវិញ គេធ្វើបាបហើយ គេអ្នកពីអំពើបាបដែលគេ បានប្រព្រឹត្ត។ បុគ្គលិកលក្ខណៈម្យ៉ាងនៃបុគ្គលទាំងនឹងព្រះត្រីស្ន គឺអ្នកពីអំពើបាបរបស់ ខ្លួន។ កូនព្រះជាម្ចាស់ និងកូនរបស់សាតាំងមានគំនិតខុសគ្នា។ កូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចេះប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចមនុស្សក្នុងលោកនេះដែរ។ នៅក្នុងខ្លួនរបស់កូនព្រះអង្គ ក៏ដូច

ជានៅក្នុងខ្លួនរបស់មនុស្សក្នុងលោក មានមនុស្សចាស់រស់នៅទីនោះនៅឡើយ។ កូនរបស់ព្រះប្រព្រឹត្តអំពើបាប តែមិនបានអ្នកពិបាក។ កូនព្រះឱនមុខ ព្រោះមានសេចក្តីអាម៉ាស់។ កូនព្រះដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបស្អប់ខ្ពន់ឯង។ ចំណែកមនុស្សមានបរិញ្ញា គេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរួចហើយ គេអួតយ៉ាងគយរពីអំពើបាបដែលគេបានប្រព្រឹត្ត។ ដូច្នេះបុរសមេបាប ឬបុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ អ្នកពិបាករបស់ខ្លួនយ៉ាងគយរ។ មនុស្សមានបាប ចូលចិត្តស្តាប់មនុស្សអ្នកអាងពីអំពើបាប។

**ឯអណ្តាតឯង នោះបង្កើតសេចក្តីអាក្រក់ ទាំងប្រព្រឹត្តឧបាយ
ឆបោក ដូចជាការបិទការយ៉ាងមុត (ទំនុកជំរើង៥២:២)។**

ព្រះជាម្ចាស់បណ្តោយអោយបុរសមេបាប សម្រេចទិសដៅរបស់ខ្លួនអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ។ ក្នុងរយៈពេលនោះ បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប្រើអណ្តាតរបស់ខ្លួនបង្កើតផែនការអាក្រក់។

**ឯស្រឡាញ់សេចក្តីអាក្រក់ជាជាងសេចក្តីល្អ និងការរាតត្បាតជា
ជាងការសុចរិត-បង្អង់ (ទំនុកជំរើង៥២:៣)។**

បុគ្គលិកលក្ខណៈម្យ៉ាងទៀតរបស់បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះត្រីស្ន គឺគេចូលចិត្ត
និយាយពាក្យបោកប្រាស់។ ទោះគេអាចនិយាយការពិតក៏ដោយ គេប្រើពាក្យបោក
ប្រាស់ជាជាងនិយាយពាក្យពិត។

**ឱអណ្ណាតកំភូតអើយ ឯងស្រឡាញ់គ្រប់អស់ទាំងពាក្យដែលនាំឱ្យ
វិនាសបង (ទំនុកជំរើង៥២:៤)។**

នៅក្នុងគម្ពីរទំនុកជំរើងជំពូក៥២ បុរសមេចាបមានរហស្សនាមពីរ។ មួយជា
បុរសជើងខ្លាំង ហើយមួយទៀតជាជនអណ្ណាតព្រែក។ បុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងពីរយ៉ាង
នេះ ត្រូវនឹងជនដែលគម្ពីរហៅថា បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះត្រីស្ន។

**ព្រះទ្រង់នឹងបំផ្លាញឯងអស់កល្បជានិច្ច គឺទ្រង់នឹងចាប់យកឯង
ទៅ នឹងកន្ត្រាក់ឯងចេញពីទីលំនៅ ហើយរំលើងឯងផុតពីស្ថាន
របស់មនុស្សរស់ចេញ-បង្អង់ (ទំនុកជំរើង៥២:៥)។**

បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះត្រីស្ន ជាអ្នកគ្រប់គ្រងសកលលោកទាំងមូល ដោយប្រើ
អំណាចផ្តាច់ការ។ នៅពេលនោះ គ្មានបុគ្គលណាម្នាក់ទប់ជននោះបានទេ។ ព្រះអង្គ
ដែលអាចទប់ទល់នឹងជននេះបានគឺព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ កំពុងតែបុគ្គលទទឹងនឹងព្រះត្រីស្ន

ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់ពលរដ្ឋនៅលើលោកយើងនេះ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមកវិញ បំផ្លាញបុរសមេចបនោះចោលជាស្ថាពរ។

**មនុស្សសុចរិតនឹងឃើញដែរ ហើយនឹងកោតខ្លាច គេនឹងសើច
ឡកឱ្យ ដោយពាក្យថា (ទំនុកជំរើង៥២:៦)។**

ព្រះអម្ចាស់ នឹងចាប់បុរសទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទយកទៅធ្វើទោស។ នៅពេល
នោះ ពលរដ្ឋនៅលើលោកទាំងមូល នាំគ្នាសើចចំអកអោយបុគ្គលនោះ។

**មើល នេះនៃបុរសដែលមិនបានយកព្រះជាទីពឹង គឺបានទុកចិត្តនឹង
ទ្រព្យសម្បត្តិខ្លួនដ៏មានជាបរិបូរ ហើយបានចំរើនកំឡាំង ដោយ
ការអាក្រក់របស់ខ្លួន (ទំនុកជំរើង៥២:៧)។**

បុរសទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ គ្រប់គ្រងសកលលោកដោយអំណាចផ្តាច់ការ ជា
អ្នកមានជាងគេបង្អស់នៅលើលោក។ បច្ចុប្បន្ន ប្រទេសណាដូចជាប្រទេសណា អ្នក
មានច្រើនជាប់ធ្លោតធ្វើជាអ្នកដឹកនាំរបស់គេ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ
អ្នកមានខ្លះមិនអាចទប់អំណាចរបស់ខ្លួនបានស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ចំណែកបុគ្គល
ទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ អាចទប់អំណាចរបស់ខ្លួន គ្រប់សកលលោកអស់មួយរយៈពេលយ៉ាង

វែង។ ក្នុងគ្រានោះ មានការជិះជាន់កៀបសង្កត់ កាប់សម្លាប់ដល់ប្រជាពលរដ្ឋយ៉ាងសាហាវយង់ឃ្នង។ ប៉ុន្តែ ទោះបីមានហេតុការណ៍អាក្រក់យ៉ាងនោះក៏ដោយ កូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវរស់នៅឆ្លងកាត់ត្រាមហាទុក្ខអាចប្រកាសជាឱក្យារិកថាៈ

**“ឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំដូចជាដើមអូរលើវង្សនៅក្នុងដំណាក់ព្រះ ខ្ញុំទុកចិត្ត
នឹងសេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះជានិច្ច ទូលបង្គំនឹងសរសើរដល់ទ្រង់
ជាជរាប ដោយព្រះទ្រង់បានសំរេចការនោះ ហើយទូលបង្គំនឹង
សង្ឃឹមដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដ្បិតព្រះនាមទ្រង់ល្អវិសេស នៅចំពោះ
ពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ (ទំនុកជំរើង៥២:៨-៩)។**

គម្ពីរទំនុកជំរើងជំពូក៥២ បរិយាយយ៉ាងសង្ខេបពីរូបភាពនៃបុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលចូលមកគ្រប់គ្រងសកលោកទាំងមូល។ នៅពេលនោះ អ្នកដែលជឿសេសសល់ទាំងអម្បាលមាណ ដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ទាំងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ទាំងសាសន៍ដទៃ នាំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ និងសរសើរតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ ពេលដែលគេឃើញព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវយាងមករំលឹកវិញដល់បង្គំរបស់ជន ដែលបើបឡើងទាស់ទទឹងនឹងព្រះអង្គ។

ជំពូក ៥៣

បុគ្គលទី១៖ បុគ្គលទី១១៖ បុគ្គលទី១២៖

មិនទទួលបានស្នាមមេដៃនៃព្រះជាម្ចាស់

ជំពូក៥៣ ចាប់ផ្តើមដោយឃ្លាដែលបរិយាយថា៖

មនុស្សល្ងង់ខ្លះបានគិតក្នុងចិត្តថា គ្មានព្រះឡើយ គេសុទ្ធតែជា
មនុស្សខ្លះបង្កើត ហើយបានប្រព្រឹត្តការទុច្ចរិតក្នុងចិត្ត ពួក
មានអាការៈមួយដែលប្រព្រឹត្តល្មើស (ទំនុកជំរើង៥៣:១)។

ទំនុកនេះ ជាសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះបាទដាវីឌលើកសម្រាប់មេរោង ត្រូវ
លេងដោយខ្មុយ។ នៅក្នុងភាសាដើម បទនេះ ជាបទម៉ាកហាឡា។ ម៉ាកហាឡា ជា
ជម្ងឺម្យ៉ាងដែលធ្វើអោយអ្នកជម្ងឺរងទុក្ខទាំងរូបកាយ ទាំងចិត្ត។ រូបភាពនេះ ជាព្រឹត្តិ
ការណ៍ដែលមនុស្សក្នុងលោក ត្រូវទទួលបានការគាប់សង្កត់ពីអ្នកដឹកនាំផ្នែកនយោបាយក្នុង
គ្រាមហាទុក្ខ។ ក្នុងគ្រានោះ បុគ្គលទី១១៖ បុគ្គលទី១២៖ គ្រប់គ្រងសកលលោកទាំងមូល
ដោយប្រើអំណាចផ្តាច់ការ។ ជននោះមិនជឿថា មានព្រះជាម្ចាស់គង់នៅលើផែនដីទេ។

អង្គប្រជុំវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការ

បើយើងប្រៀបធៀបគម្ពីរទំនុកជំរើងជំពូក១៤ និងជំពូក៥៣ យើងឃើញថា ជំពូកទាំងពីរនេះមានប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដូចគ្នា។ ជំពូក១៤ ប្រើនាម “ព្រះយេស៊ូវ” ចំនួន៤ដង ប្រើនាម “អេឡូហ៊ីម” ចំនួន៣ដង។ ចំណែកគម្ពីរទំនុកជំរើងជំពូក៥៣ ប្រើនាម “អេឡូហ៊ីម” ៧ដង។ ព្រះនាម “អេឡូហ៊ីម” ជានាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងនាមទ្រង់ជាអង្គនិម្មាបនិក។

បច្ចុប្បន្ននេះ ក៏ដូចជាសម័យទៅអនាគតខាងមុខទៀតដែរ កិរិយាទមិឡឈើសដែលកើតឡើងពីការបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ចេះតែរីកធំឡើងៗ ជាលំដាប់។ កិរិយានោះសម្តែងអោយឃើញរូបភាពក្នុងទស្សនៈយល់ដឹង ពីការកកើតពិភពលោកយើងនេះ។ ព្រះគម្ពីរជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ទ្រង់សម្តែងថា ពិភពលោកយើងនេះ កើតឡើងដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ចំណែកអ្នកដែលមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គេអះអាងថា ពិភពលោកយើងនេះកើតមកពីចលនាវិវឌ្ឍន៍ពីទ្រង់ទ្រាយមួយទៅទ្រង់ទ្រាយមួយ រហូតដល់យើងឃើញមានទ្រង់ទ្រាយដូចសព្វថ្ងៃ។ ចលនាវិវឌ្ឍន៍ម្នាក់ៗដុះដាលធំទៅៗ រហូតដល់គ្រាបុគ្គលទី៧នឹងព្រះគ្រីស្ទចូលមកគ្រប់គ្រងសកលលោកដោយក្រញាំដៃដែករបស់ខ្លួន។ នៅពេលនោះ គេមិនទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ថាទ្រង់គង់នៅលើផែនដីនេះ ជាសំណុំកូអង្គព្រះត្រែងកដែលមានព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ។ គម្ពីរ១១យ៉ូហាន ២:២២ សម្តែងពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អានូទីងនឹងព្រះគ្រីស្ទថា “តើអ្នកណាជាអ្នកកុហក បើមិនមែនជាអ្នកដែលប្រកែកថា ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទនោះទេ អ្នក

ណាដែលមិនព្រមទទួលស្គាល់ទាំងព្រះវរបិតា នឹងព្រះរាជបុត្រាផង អ្នកនោះហើយ ជាអ្នកដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ”។

បើយើងទទួលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវជាអង្គសង្គ្រោះ យើងត្រូវទទួលព្រះអង្គ ដោយជំនឿ។ គម្ពីរហេព្រើរ១១:៦ សម្តែងថា “តែបើឥតមានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិន អាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះបានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះនោះត្រូវ តែជឿថា មានព្រះមែន ហើយថា ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរក ទ្រង់”។ ទោះបីសម័យបច្ចុប្បន្ន និងត្រាអនាគតមិនសូវមានអ្នកជឿព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅតែជាព្រះដដែល ឥតប្តូរឥតផ្លាស់អ្វីទេ។ បុគ្គលិក លក្ខណៈមួយនៃបុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ គេមិនជឿថាមានព្រះជាម្ចាស់។ ឯកិរិយាដែល គេប្រព្រឹត្ត យើងមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែកទទេបានទេ។ យើងត្រូវមើលតាមភ្នែក ព្រលឹងវិញ្ញាណវិញទើបឃើញ។ សាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ក្នុងគម្ពីរ២ថែស្យាឡូនីច២:៤ថា “ដែលទាស់ទទឹង ហើយលើកខ្លួនឡើង ខ្ពស់លើសជាងអស់ទាំងអ្វី ដែលហៅថាព្រះ ឬរបស់អ្វីដែលគេគោរពប្រតិបត្តិផង ដល់ម្ល៉េះបានជាវានឹងអង្គុយនៅ ដូចជាព្រះក្នុង វិហារនៃព្រះ ទាំងសំដែងខ្លួនថាជាព្រះផង”។ គម្ពីរទំនុកដំកើងជំពូក៥៣ បញ្ចប់ដោយ បង្ហាញពីទឹកចិត្តរបស់អ្នកជឿសេសសល់ទាំងអម្បាលមាណ ដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដែលត្រូវរស់នៅឆ្លងកាត់គ្រាមហាឡុក្ខ។

ឱបើសិនជាសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសាសន៍អឺស្រាអែល បានចេញពី

កម្មវិធីសិក្សាសាសនាប្រព័ន្ធព្រះគម្ពីរ

សីហ្មឺនមកទៅអេះ កាលណាព្រះទ្រង់នាំពួកល្បើយនៃរាស្ត្រទ្រង់
មកវិញ នោះយ៉ាកុបនឹងអរសប្បាយឡើង ហើយអីស្រាអែលនឹង
រីករាយសាទរ (ទំនុកជំរើង៥៣:៦)។

ខគម្ពីរខាងលើសម្តែងថា ព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់ជាព្រះបង្កបង្កើតផ្ទៃមេឃ
និងផែនដី ទ្រង់នៅគិតគូរដល់សាសន៍អីស្រាអែលនៅឡើយ។ ព្រះអង្គនៅតែយកព្រះ
ហឫទ័យទុកដាក់ នឹងសាសន៍អីស្រាអែលរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយបំផុតនៃសកលលោក
យើងទាំងមូល។ ការប្រកាន់ថា ព្រះជាម្ចាស់ឈប់យកចិត្តទុកដាក់នឹងសាសន៍អីស្រាអែល
ទៀត ជាការបដិសេធមិនជឿថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាការបណ្តាលអោយ
តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះជាម្ចាស់នៅតែយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់នឹងសាសន៍
អីស្រាអែល រហូតដល់ពិភពលោកយើងនេះ ត្រូវប្តូរផ្លាស់ទៅជាពិភពលោកថ្មីមួយ
ទៀត។

ជំពូក ៥៤

ឆាបឆា ខ្លឹមសារនៃជំនួញក្រោមអំណាចផ្តាច់ការ
របស់បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូក៥៤ បរិយាយពីបទពិសោធន៍របស់អ្នកជឿសេសសល់ទាំងអម្បាលមាណា មានទាំងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល និងសាសន៍ដទៃ។ ទោះបីគ្រាមហាទុក្ខមានគេធ្វើទុក្ខ បុកម្នេញយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកដែលជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅតែបង្ហាញជំនឿ របស់ខ្លួន ក្រោមអំណាចផ្តាច់ការរបស់បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

ទំនុកជំរើងជំពូក៥៤ ជាសេចក្តីបង្រៀនរបស់ស្តេចដាវីឌ លើកឡើងនៅវេលា ដែលពួកសឹកបានមកទូលស្តេចសូលថា ដាវីឌពូននៅជាមួយនឹងយើងខ្ញុំ សំរាប់ឱ្យមេ ភ្លេងលេងដោយប្រដាប់មានខ្សែ។ ជំពូក៥៤ ជាសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ យើងឃើញមានបុគ្គលម្នាក់ឈ្មោះសឹក ជាមិត្តសម្លាញ់របស់ព្រះបាទដាវីឌ។ បុរសនេះ ក្បត់ដាវីឌ ហេតុការណ៍នេះ មានរៀបរាប់ក្នុងគម្ពីរ១សំបុត្រដែលជំពូក២៣។ នៅសម័យ ព្រះបាទដាវីឌសោយរាជ្យ មានមិត្តភក្តិរបស់លោកច្រើនណាស់បើបឡើងក្បត់នឹង ទ្រង់។ ក្នុងពេលដែលព្រះបាទដាវីឌដឹងថាមានគេរាយការណ៍ប្រាប់ស្តេចសូលថា ទ្រង់ លាក់ខ្លួននៅទីណា នោះទ្រង់ស្រែកអំពាវនាវដល់ព្រះជាម្ចាស់ថា:

អម្ចាស់ ឯសិរីគ្រាវប្រព័ន្ធព្រះគម្ពីរ

**ឧបន្ទុកទី១៖ ការអនុវត្តសិទ្ធិស្មោះត្រង់ និងសិទ្ធិស្មើគ្នា
របស់ពលរដ្ឋក្នុងការចូលរួមក្នុងការកំណត់យុទ្ធសាស្ត្រ
និងការអនុវត្តយុទ្ធសាស្ត្ររបស់រដ្ឋ។**

មានគោលបំណងដូចគ្នាគ្នា។ អ្នកដែលរក្សា ជាជនដែលស្មោះត្រង់មុខអោយ
ធ្វើជាអ្នកជំនាញ។ បទនេះ ជាបទទំនាយស្តីពីការកើតឡើងនៅក្នុងគ្រាមហាទុក្ខ។ នៅពេល
មនុស្សរស់នៅក្នុងគ្រាមហាទុក្ខ មានការរក្សាគ្នាយ៉ាងខ្លាំង សូម្បីបងប្អូនប្រុសប្រពន្ធ ក៏មិន
អាចទុកចិត្តគ្នាបានដែរ។

ជនដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ចង់មិត្តជាមួយនឹងព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន តែក្រោយ
មកគេនាំគ្នារក្សាទុក។ នៅក្រោយកាត់គ្រាមហាទុក្ខ ជនទាំងនឹងព្រះត្រីសូឡើង
គ្រងរាជ្យ ពេលនោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ដែលជឿជល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ និងសាសន៍
ដទៃ ត្រូវទទួលបានការជំរុញយ៉ាងខ្លាំងពីបុរសមេចាប។

**ជ្រកមានមនុស្សដទៃលើកគ្នាឡើងទាល់នឹងទូលបង្គំ ហើយពួក
មនុស្សព្រះឡោកស្វែងរកជីវិតទូលបង្គំ គេមិនបានតាំងព្រះនៅមុខ
គេឡើយ-បង្អង់ (ទំនុកជំរើង៥៤:៣)។**

ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន៧ មានការតានតឹងក្នុងចិត្តយ៉ាងខ្លាំង បន្ទាប់ពីមិត្តភក្តិរបស់
លោកបានរាយការណ៍អោយសង្ខេបថា លោកពូននៅទីណា។ បទនេះ ជាសេចក្តីទំនាយ
ពីការតានតឹង ការចង្អៀតចង្អល់ក្នុងចិត្តដល់ពួកមនុស្សលោក ដែលត្រូវរស់នៅឆ្លងកាត់
គ្រាមហាទុក្ខ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ អ្នកដែលជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ
គ្រីស្ទ ប្រកាសជាឱកាសនៃការទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចសម្តែងនៅក្នុងខាង
ក្រោមនេះថា៖

“មើល ព្រះទ្រង់ជាជំនួយនៃទូលបង្គំ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គង់ជាមួយ
នឹងពួកអ្នកដែលទប់ទល់ប្រល័យនៃទូលបង្គំ ទ្រង់នឹងសងសេចក្តី
អាក្រក់របស់ពួកខ្មាំងសង្រួតទូលបង្គំទៅលើគេវិញ សូមបំផ្លាញគេ
ដោយនូវសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ទូលបង្គំនឹងយកដង្វាយ
ស្ម័គ្រពីចិត្ត មកបូជាថ្វាយដល់ទ្រង់ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទូលបង្គំ
នឹងសរសើរដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដ្បិតព្រះនាមទ្រង់ល្អវិសេស
“ពីព្រោះទ្រង់បានជួយទូលបង្គំឱ្យរួចពីគ្រប់សេចក្តីវេទនា ភ្នែកទូល
បង្គំ បានឃើញបំណងចិត្តកើតដល់ពួកខ្មាំងសង្រួតរបស់ទូលបង្គំ
ហើយ (ទំនុកជំរើង៥៤:៤-៧) ។

សឹកក្បត់ជ័យវរ្ម័នដែលជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្លួន។ នៅគ្រាឆ្លងកាត់គ្រាមហាទុក្ខ

រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវជនទីងនឹងព្រះគ្រីស្ទក្បត់នឹងគេដែរ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ រាស្ត្ររបស់ព្រះ មានការទុកចិត្តលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឥតរង្វើ។ គេទុកចិត្តថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមករំដោះគេ អោយរួចពីការរងទុក្ខទាំងអម្បាលមាណនោះ។ ព្រះជាម្ចាស់ពិតជារក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់ពិតជាយាងត្រឡប់មកវិញជាលើកទីពីរ ដើម្បីរំដោះទ្រង់អោយរួចពីទុក្ខលំបាកទាំងអម្បាលមាណ ដែលជនទីងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានយកគេទៅធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ។

ជំពូក ៥៥

បទបញ្ជា ពិភពលោកលើកក្រោមនីមួយៗ
នៃបុគ្គលទាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូក ៥៥ ជាសេចក្តីបញ្ចប់នៃបទបញ្ជា ដែលទាយពីបុគ្គលទាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ បទបញ្ជានេះ មានរៀបរាប់ពីជំពូក ៥២-៥៥។ បទបញ្ជានេះ ក៏ជាសេចក្តីបង្រៀនដែរ។ ជំពូក ៥៥ ពណ៌នាពីភាពខ្មៅងងឹត ក្រោមនីមួយៗនៃបុគ្គលទាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ គ្រានោះហៅថា គ្រាមហាទុក្ខ។

ជំពូក ៥៥ ជាសេចក្តីបង្រៀនរបស់ស្តេចដាវីឌលើកសម្រាប់មេរោង ត្រូវលេងដោយប្រដាប់មានខ្សែ។ តាមការស្រាវជ្រាវ យើងរកឃើញនូវសាវតារ ដែលបណ្តាលអោយព្រះបាទដាវីឌសរសេរជំពូក ៥៥នេះឡើង។ ព្រះបាទដាវីឌមានបុត្រាមួយអង្គនាមអាប់សាឡូម។ អាប់សាឡូមភ្ជាប់ចលនាបះបោររំលំរាជបល្ល័ង្ក រួចហើយដណ្តើមរាជ្យនោះយកមកគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង។ ព្រះបាទដាវីឌស្រឡាញ់ទីក្រុងយេរូសាឡឹមណាស់។ ស្តេចអង្គនេះបានសាងសង់ទីក្រុងនោះដោយដៃទ្រង់ផ្ទាល់។ ទ្រង់មិនចង់ឃើញចលនាបះបោរនាំអោយទីក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវខូចខាតទេ។ ដោយសារមូលហេតុនោះ ស្តេចអង្គនេះ សុខចិត្តរៀនសូត្រចេញពីនគរបណ្តាលអោយបុត្រារបស់ទ្រង់ដណ្តើមយករាជ្យមួយគ្រាសិនចុះ។ នៅគ្រាដែលព្រះបាទដាវីឌចាកចេញពីទីក្រុង ស្តេច

អង្គនេះយំសោកយ៉ាងខ្លាំង ពិសេសនៅពេលលោកដឹងថា សង្ឃអាហ៊ីថូដែល ជាទីប្រឹក្សាដែលលោកទុកចិត្តបំផុត បានបែរទៅជាកាន់ដឹងបុត្រាទៅវិញ។ សង្ឃអាហ៊ីថូដែលក្បត់ដរិះ ជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្លួន។ រឿងនេះ មានបរិយាយនៅក្នុងគម្ពីរ២សំឡេងលេខ១៥:៣០-៣១។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបណ្តោយអោយសង្ឃអ័ហ៊ីថូដែលសម្រេចមហិច្ឆតាលោភលន់របស់លោកទេ។ ព្រះអង្គបានធ្វើអោយសង្ឃនេះមានគំនិតឆ្គួតលិលា។ ជំពូក៥៥ បរិយាយពីមិត្តជិតស្និទ្ធបានក្បត់ដល់ព្រះបាទដរិះ ពេលលោកធ្លាក់ពីតំណែង។

‘ឱព្រះអង្គអើយ សូមផ្ទៀងព្រះកាណី ស្តាប់សេចក្តីដែលទូលបង្គំអធិស្ឋាន សូមកុំលាក់ព្រះអង្គនឹងពាក្យដែលទូលបង្គំទូលអង្វរឡើយ ។’ សូមសំកាំងស្តាប់ ហើយឆ្លើយមកទូលបង្គំផង ទូលបង្គំអន្ទះអន្ទែង ហើយថ្វីដោយសេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់ទូលបង្គំ (ទំនុកជំរើង៥៥:១-២) ។

ព្រះបាទដរិះស្រែកអំពាវនាវដល់ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាងសែនខ្លោចផ្សា។ ក្នុងគ្រាមិត្តភក្តិស្និទ្ធស្នាលបោះបង់ចោល ស្តេចអង្គនេះ ទុកចិត្តតែលើព្រះជាម្ចាស់មួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។

**“គឺដោយព្រោះសំឡេងរបស់ខ្មាំងសត្រូវ នឹងសេចក្តីសង្កត់សង្កិន
របស់មនុស្សអាក្រក់ ដ្បិតគេទំលាក់ការទុច្ចរិតមកលើទូលបង្គំ
ព្រមទាំងបៀតបៀនទូលបង្គំដោយសេចក្តីកំហឹង “ចិត្តទូលបង្គំ
អន្ទះសានៅក្នុងខ្លួន ហើយសេចក្តីស្វែងខ្លាចចំពោះសេចក្តីស្លាប់
បានគ្របសង្កត់លើទូលបង្គំ (ទំនុកជំរើង៥៥:៣-៤) ។**

ព្រះបាទដាវីឌមិនសង្ឃឹមថាលោកមានជីវិតរស់នៅទៀត។ សូម្បីមិត្តភក្តិស្និទ្ធ
ស្មាលរបស់លោកបែរជាក្បត់នឹងទ្រង់ដែរ។

**នោះទូលបង្គំបានពោលថា ឱបើសិនណាជាមានស្លាបដូចជាព្រាប
ទៅវា នោះអញនឹងហើរចេញទៅ ឱ្យបានសេចក្តីសុខ (ទំនុក
ជំរើង៥៥:៦) ។**

ព្រះបាទដាវីឌយល់ថា បើលោកមានស្លាប លោកនឹងហើរអោយផុតពីទុក្ខ
លំបាក។ លោកមានអារម្មណ៍បែបនោះ ពីព្រោះសូម្បីអ័ប្បិថ្វដែលដែលជាទីប្រឹក្សា
ដែលលោកទុកជាទីបំផុត បែរជាក្បត់ទ្រង់ដូចអ្នកដទៃទៀតដែរ។ រឿងនេះមានដំណើរ
ដូចព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវត្រូវយូដាស-អ៊ីស្រាវិយ៉ុត ដែលព្រះ
អង្គរាប់ថាជាសិស្សរបស់ព្រះអង្គមួយរូប បើបឡើងក្បត់នឹងទ្រង់។ ហេតុការណ៍នេះ

កើតឡើងក្នុងគ្រាមហាទុក្ខ។ ពេលបុគ្គលដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទឡើងគ្រប់គ្រង មិត្តភក្តិ ក្បត់មិត្តភក្តិ បងប្អូនពោះមួយក្បត់គ្នាឯង។ បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទសន្យាថា គេជាមិត្ត របស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល តាមពិត គេជាអ្នកសម្លាប់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល និងអ្នកដែល ជឿដល់ព្រះអម្ចាស់វិញ។

យើងជាមនុស្សលោក តែងទទួលការឈឺចាប់ ពេលមានការក្បត់ចិត្តគ្នា។ ខ្ញុំ ធ្លាប់បម្រើព្រះអង្គអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ។ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ ខ្ញុំធ្លាប់ទុកចិត្តដល់ មនុស្សជាច្រើនថា ជាអ្នកស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ជាអ្នករួមការងារជាមួយខ្ញុំ។ ក្នុងចំណោម អ្នកទាំងនោះ ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញមនុស្សខ្លះដែលខ្ញុំទុកចិត្តជាទីបំផុត បែរជាបក្សីក្បត់នឹង ខ្ញុំវិញ។ កាលណាមានហេតុការណ៍នោះកើតឡើង ចិត្តខ្ញុំក៏ដូចជាមនុស្សដទៃទៀតដែរ តែងមានការឈឺចាប់។

គឺជាអ្នកឯងវិញ ជាមនុស្សស្នើឆ្លានខ្ញុំជារឿន ហើយជាសំឡាញ់ សុទ្ធស្មោះនឹងខ្ញុំ (ទំនុកជំរើង ៥៥:១៣)។

ព្រះបាទដាវីឌមានប្រសាសន៍ពីសង្ឃឹមអំពីថ្ងៃដែល ដែលក្បត់ទ្រង់។ សង្ឃឹម អំពីថ្ងៃដែល ជាបុគ្គលមួយរូបដែលមានលក្ខណៈមិនខុសពីបុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ សម័យនោះ បុគ្គលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើពិហាកដូចជាចងមិត្តជាមួយនឹងសាសន៍ អ៊ីស្រាអែល តាមពិតគេក្បត់សាសន៍នេះទេ។

**យើងបានធ្លាប់ប្រើក្បួនយ៉ាងផ្ទៃមហាសមុទ្រ ក៏ដើរជាមួយគ្នា នៅ
កណ្តាលហូងមនុស្សក្នុងដំណាក់កាល (ទំនុកជំរើង ៥៥:១៤) ។**

អ្នកដែលក្បត់គ្នាក្នុងពេលនោះ គឺជាជនដែលចូលរួមអធិស្ឋានជាមួយគ្នា ជា
អ្នកបម្រើព្រះអង្គជាមួយគ្នា ព្រមទាំងទទួលបានអាហាររួមគ្នាជាមួយផង។ ប៉ុន្តែ នៅ
ពេលគេបើកចេញពីការអធិស្ឋាន មិត្តសម្លាញ់បានចាក់មិត្តសម្លាញ់ម្នាក់ទៀត ដោយកាំ
បិតស្លៀតពីក្រោយខ្នងសម្លាប់ចោលតែម្តង។ នៅលើលោកនេះ មានមិត្តក្បត់មិត្តរាប់
មិនអស់។ យើងមិនដឹងថា នរណាជាមិត្ត នរណាសត្រូវទេ ទាល់តែពេលបុគ្គលទីង
នឹងព្រះគ្រីស្ទមកគ្រប់គ្រង ទើបយើងដឹងថា អ្នកណាជាមិត្ត អ្នកណាជាសត្រូវរបស់
យើង។ ប្រឈមមុខនឹងស្ថានភាពបែបនេះ ព្រះបាទដាវីឌមានប្រសាសន៍ខាងក្រោម
នេះថា

**សូមឱ្យសេចក្តីស្លាប់លោមកគ្របលើគេ ឱ្យគេចុះទាំងរស់នៅក្នុង
ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ដ្បិតមានអំពើអាក្រក់នៅក្នុងទីលំនៅ
របស់គេ ហើយនៅខាងក្នុងគេផង (ទំនុកជំរើង ៥៥:១៥) ។**

ព្រះបាទដាវីឌអាចនិយាយពាក្យនោះបាន តែយើងជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវធ្វើដូច
ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវទ្រង់បង្រៀនវិញ។ ព្រះអង្គអោយយើងស្រឡាញ់ និងអធិស្ឋានដល់

ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង។

“ចំណែកខ្ញុំនឹងអំពាវនាវដល់ព្រះ ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រប់គ្រងនឹងជួយ
សង្គ្រោះខ្ញុំ” ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋាន ហើយស្រែកថ្ងៃ ទាំងពេលល្ងាច
ពេលព្រឹក នឹងថ្ងៃក្រុងផង ហើយគ្រប់គ្រងស្តាប់សំឡេងខ្ញុំជាមិន
ខាន (ទំនុកជំរើង ៥៥:១៦-១៧)។

ព្រះបាទដាវីឌអធិស្ឋានពេលព្រឹក ពេលថ្ងៃ និងពេលល្ងាច។ សត្រូវរបស់យើង
ធ្វើអោយយើងចេះពីងពាក់ដល់ព្រះជាម្ចាស់។

មាត់គេរំលងជាងខ្លាញ់ តែចិត្តគេមានពេញដោយការចំបាំងវិញ
វាចាគេទន់ល្មន់ជាងប្រេង ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនោះសុទ្ធតែជាដាវហូត
ស្រាប់ (ទំនុកជំរើង ៥៥:២១)។

កិរិយាដែលសង្ឃអាហ៊ីតូដែលក្បត់ដាវីឌ ជាកិរិយាដែលជនទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
ក្បត់នឹងរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

**ចូរផ្ទេរបន្ទុករបស់អ្នកទៅលើព្រះយេស៊ូវ ទោះទ្រង់នឹងជួយទប់
ទល់អ្នក ទ្រង់មិនព្រមឱ្យមនុស្សសុចរិតត្រូវធ្វើឡើយ (ទំនុក
ជំរើង ៥៥:២២)។**

បងប្អូនស្រីភ្នំពេញ សូមផ្ទេរការសងសឹកដល់ព្រះជាម្ចាស់ចុះ។ គម្ពីររ៉ូម
១២:១៩សម្តែងថា “ឱពួកស្រីភ្នំពេញ កុំឱ្យសងសឹកឡើយ ចូរថយចេញពីសេចក្តីកំហឹង
ទៅ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា “ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ការសងសឹក
នោះស្រេចនឹងអញ អញនឹងសងដល់គេ”។ បើលោកអ្នកមានទុក្ខឡើងដោយខ្មាំង
សត្រូវ សូមផ្ទេររឿងនេះដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតទ្រង់មានលទ្ធភាពអាចដោះស្រាយជា
មួយនឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងបានល្អជាងយើងឆ្ងាយណាស់។ សាសន៍អ៊ីស្រាអែលផ្ទេរ
ទុក្ខលំបាករបស់ខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីគេរស់ឆ្លងកាត់ត្រាមហាទុក្ខក៏ដោយ។

**តែឱព្រះអង្គអើយ ទ្រង់នឹងឱ្យគេចុះទៅឯរណ្តៅនៃសេចក្តីហិន
វិនាស ពួកមនុស្សកំចាយឈាម ហើយមនុស្សឧបាយកល នឹងរស់
នៅមិនដល់ត្រឹមពាក់កណ្តាលអាយុផង តែទូលបង្គំនឹងទុកចិត្តដល់
ទ្រង់វិញ (ទំនុកជំរើង ៥៥:២៣)។**

ទោះបីស្ថានភាពលំបាកយ៉ាងណាកើតឡើងដល់យើងក៏ដោយ យើងត្រូវចាប់

ឆ្អើមទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ការទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ ជាផ្លូវដែលយើងអាចគេចរួចពីទុក្ខលំបាកផ្សេងៗនៅក្នុងជីវិតនេះ។ ទោះសត្រូវសង្គ្រប់មកលើយើងយ៉ាងណាក៏ដោយ សូមចាប់ឆ្អើមទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ថា ទ្រង់អាចនឹងដោះស្រាយរឿងនោះបាន។

យើងស្វែងការសិក្សាគម្ពីរទំនុកដំកើងត្រឹមណោះសិនចុះ។ ទំរាំយើងជួបគ្នាលើកក្រោយ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដ៏ធំឧត្តម ដល់លោកអ្នកបងប្អូនគ្រប់ៗគ្នា។ “ដើរជាមួយនឹងព្រះ ពិតជាប្រទះនឹងព្រះយេស៊ូវជាមិនខាន!”